

## אהרן אנויר: ספטנובר 1940

הִיָּה יוֹם שֶׁל סֶפֶטֶמְבֵּר אַחֲר־הַצְּהָרִים  
שָׁנַת אֶלֶף תְּשַׁע־מֵאוֹת וְאַרְבַּעִים  
וְאֲנִי אֲזוּ בֶן שְׁבַע־עֶשְׂרֵה,  
בוֹגֵר הַגְּמֻנְסִיָּה.

בְּשַׁעֲה אַרְבַּע בְּעֶרְךָ,  
בַּחֵם הַמִּיּוּעַ וְהַמֶּהֱבִיל,  
שִׁמְעֵנוּ זְמוּזוֹם חָשׁוּד וְזָר מִמַּעַל.  
עֲמַדְתִּי בַּמַּרְפֶּסֶת וְרָאִיתִי  
מִפְּאֵת צְפוֹן־מַעְרָב  
חֲמִישָׁה יְתוֹשִׁים עָפִים גְּבֵה בַשָּׁמַיִם  
וְכַהֲרָף־עֵינִי אֲזוּ יָדַעְתִּי –  
זֶהוּ זֶה.

כְּמִסְמֵר בָּהֶם הַבְּטָתִי  
בְּתַחֲשָׁה מִפְּתִיעָה שֶׁל בְּגָרוֹת  
כְּמוֹ יַחֲדִיד וְחֲשׂוֹף אֶל מוֹל הַסִּפְנָה –  
עַד שֶׁרָאִיתִי אֶת זֶרְעוֹנֵי־הַמּוֹת  
מִתְחִילִים לְגֹשֶׁר מֵהֶם.

בְּתוֹךְ כֶּן הִתְחִילוּ צְפִירוֹת־הָאֲזֻעָקָה לְפַעוֹל  
וְכָל בְּנֵי־בֵיתִי עִם כָּל דְּרֵי הַבַּיִת  
בְּשִׁתְּיָקָה סוֹאֲנֶת שְׁטֵפוֹ־יִרְדּוּ בַּמְדְּרָגוֹת  
לְכַנְיָסָה הַחֲסוּמָה בְּקִיר־מָגֵן שֶׁל לְבָנִים.  
אֲנִי, מְשׁוּם־מָה, בְּצַעְדִּים מְדוּדִים  
בְּהַלּוֹךְ מְרֻסָן  
בוֹטֵחַ, מְשׁוּם־מָה, שְׁלִי לֹא יֵאָנֶה כָּל רַע  
נֹשֵׁף שִׁפְתֵי בְבוּז גָּאָה –  
יֹדֵעַ, כְּבִיכּוֹל, כִּי בְרִית כְּרָתָה לִי עִם  
הָאֵיטְלָקִים  
הַמְּפַצִּיצִים

את תל-אביב  
שכמוהם כמוני  
נחתכו לי  
חיים של סכנה.

[הענין עצמו נגמר קל-מהרה.  
בני העיר ההלומה  
יצאו בסנדלים ובגופיות  
לפנות ההריסות  
לקוט האברים הרטושים מן המפלת  
למשש את החרבן  
וסתם להסתכל בתכונה העסקנית, האבלה.]

בערב,  
מאוחר בערב,  
ישבנו על ספסל  
בגן-הדסה,  
אני ונצרת השחרחרת,  
כמשפטנו תמול  
וגם שלשם.  
בחשך השטוף אור ירח מלא ומסמא,  
מדקר צוחות של תנים  
ומרסס לחישות של זוגות אחרים  
ונרמס בטלפיהם,  
ישבנו מעשנים סיגריות,  
מעלים עשן כממחים,  
בין נשיקות מלוחות, מתמררות לדעת,  
מחליפים אולי כמה הערות של אדישות למודה  
וחושבים, אולי, לרגעים מה היינו אומרים  
ואיך היינו נוהגים  
אילו היינו משחקים בפסרטים

או כְּתוּבִים בַּסְּפָרִים –  
 וְחָשִׁים בְּתוֹךְ כֶּךָ כִּי אֶכֶן,  
 תִּגְדוּ מֵה שֶׁתִּגְדוּ,  
 יֵשׁ נֶפֶךְ שֶׁל עֲזוֹת חֲצוּפָה וְרוֹמְנְטִית  
 בְּעֵצָם גְּפוּפֵינוּ אֵלֶּה  
 בְּלִילָה הַגּוֹהֵר עַל הַחֶרֶבֶן אֲשֶׁר בְּעִיר,  
 בְּעִיר אֲשֶׁר כָּבְשָׁה אֶת אֲנֻקְתָּהּ  
 לֵלֵק אֶת הַמַּכָּה אֲשֶׁר הִכְתָּהּ.

חֲצוֹת. חֲצוֹת וְחֲצִי.  
 הִירַח עוֹדוֹ סְרוּחַ מְעֻרְטֵל  
 מִצִּיף בְּלֶבֶן-זֶרְמָתוֹ  
 אֶת הָעִיר הָעֻקּוּדָה, הָאֲנוּסָה  
 הָרוֹטְטָה אֶל רוּח־לֵיל,  
 הַמֵּאֲפֶלֶת עַל-פִּי צוּר-הַמְּלַחֲמָה.  
 וְאֲנִי הַנֶּעֶר,  
 בּוֹגֵר הַגְּמֻנְסִיָּה,  
 טֵל בְּרֵאשִׁי  
 חֲטָטִים בְּמִצְחִי  
 וְתַעַר טָרָם יַעֲלֶה עַל לְחִי,  
 צוֹעֵד-רוֹהֵט הַבַּיְתָה לְבִדִּי  
 עַל-פְּנֵי הַפְּקָחִים שֶׁל הַמִּשְׁמֵר הָאֶזְרָחִי,  
 עַל-פְּנֵי הָאֲמֻבּוּלֵנְסִים וְהַטְּנֻזֵּרִים,  
 וְשׁוֹרֵק לִי מְרִסִּיז מוּבָס-גָּאָה –  
 נֶעֶר סְמוּר וְרוּחַ  
 תַּחַת שְׁמִי-חֶלֶב  
 צוֹעֵד בְּצַד צְלוֹ,  
 נֶעֶר רְהוּי וְהוּזָה  
 כָּל שְׁרִיוֹנוֹ עָלָיו  
 וְכָל חִידוֹתָיו מוּלוֹ.